

BOEK EEN
DE DRAGENPROFETIE

BOEK TWEE
DE TERUGKEER VAN DE TROONOPVOLGER

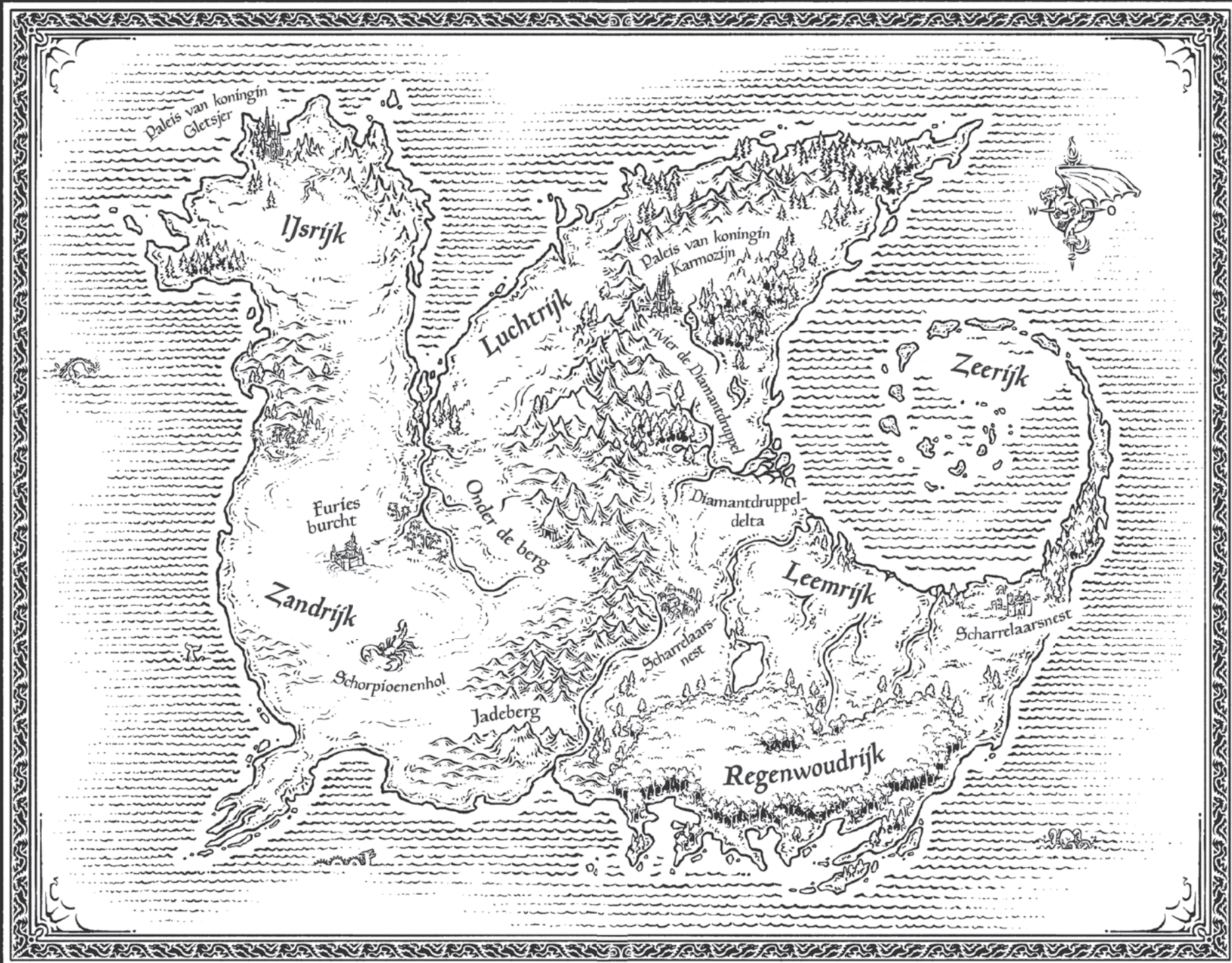
VLEUGELS VAN VUUR

**BOEK TWEE:
DE TERUGKEER VAN
DE TROONOPVOLGER**

door
TUI T. SUTHERLAND



GOTTMER
Haarlem



Palais van koningin
Gletsjer

Ijsrijk

Luchtrijk

Palais van koningin
Karmozijn

Zeerijk

Furies
burcht

Onder de berg

Diamantdruppel-
delta

Leemrijk

Zandrijk

Scharrelaarsnest

Schorpioenenhol

Scharrelaars-
nest

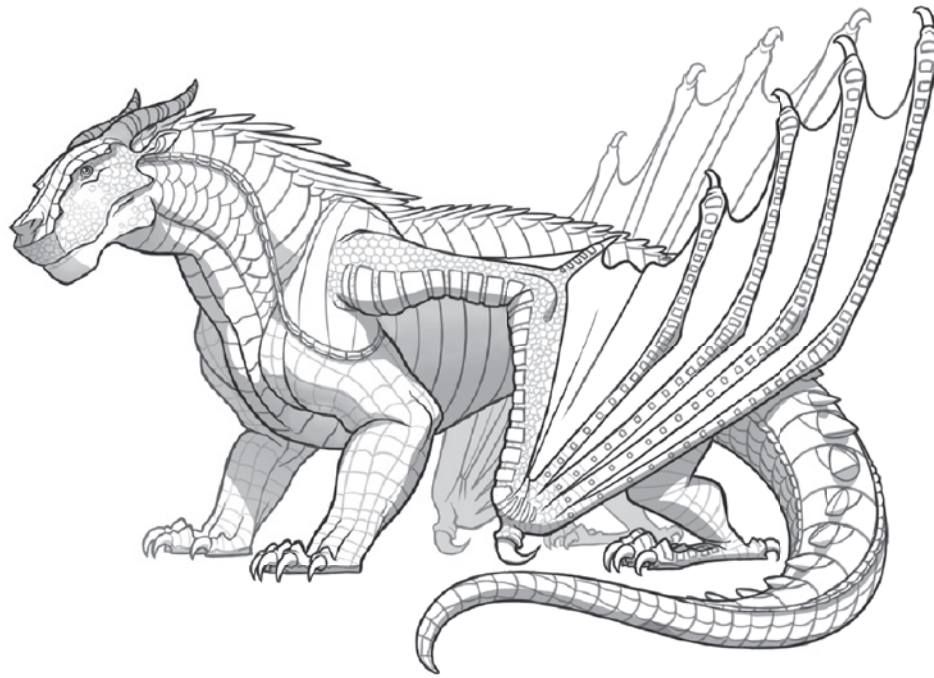
Jadeberg

Regenwoudrijk



NACHTVLEUGEL-GIDS VAN DE

DRAKEN VAN PYRRA



LEEMVLEUGELS

Omschrijving: dikke, gepantserde bruine schubben, soms met amberkleurige en gouden onderschubben; grote, platte kop met neusvleugels boven op de snuit

Eigenschappen: kunnen vuurspuwen (als ze warm genoeg zijn), hun adem een uur inhouden, verdwijnen in modderpoelen; zijn vaak erg sterk

Koningin: koningin Waterhoen

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LuchtVleugels

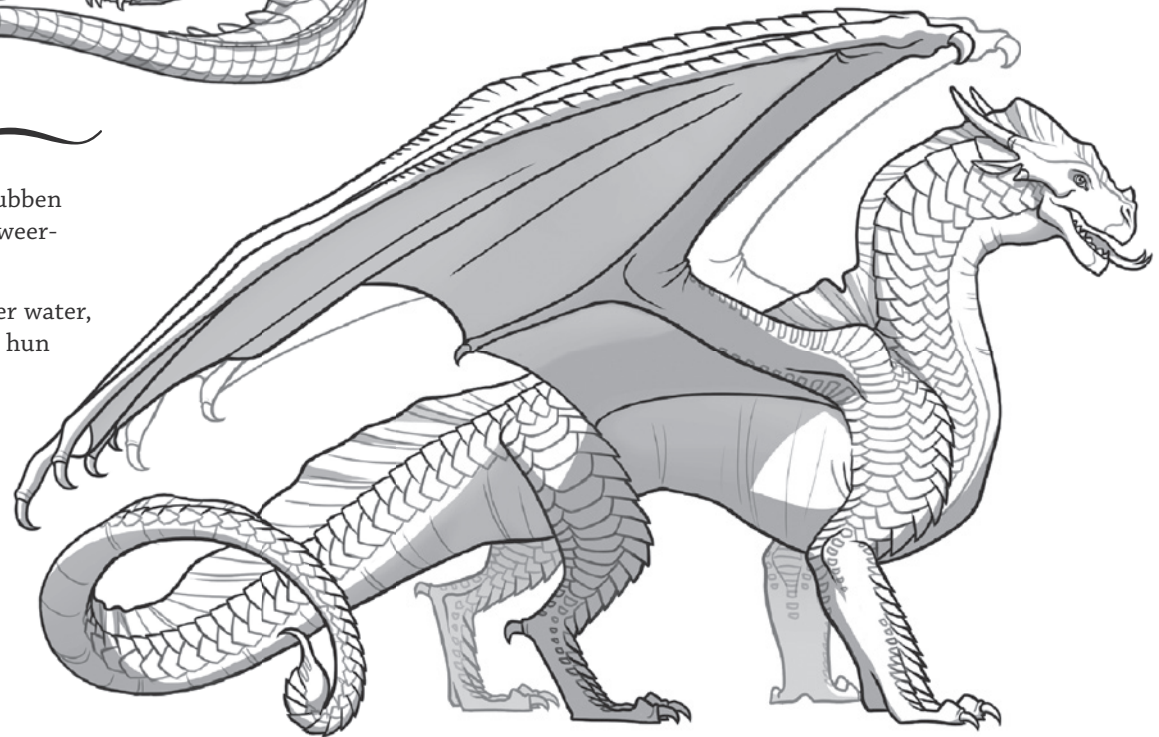
ZANDVLEUGELS

Omschrijving: bleekgouden of gebroken witte schubben met de kleur van woestijnzand; giftige staart met weerhaak; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kunnen lange tijd overleven zonder water, hun vijanden net als schorpioenen vergiftigen met hun staartpunt, zichzelf in het woestijnzand begraven om onzichtbaar te zijn, vuurspuwen

Koningin: Sinds de dood van koningin Oase is de stam verdeeld en strijden er drie rivalen om de troon: de zussen Furie, Vonk en Vlam.

Bondgenoten: Furie vecht samen met de LuchtVleugels en de LeemVleugels; Vonk heeft de ZeeVleugels als bondgenoten; en Vlam heeft de meeste aanhangers onder de ZandVleugels, en de IJsVleugels als bondgenoten.



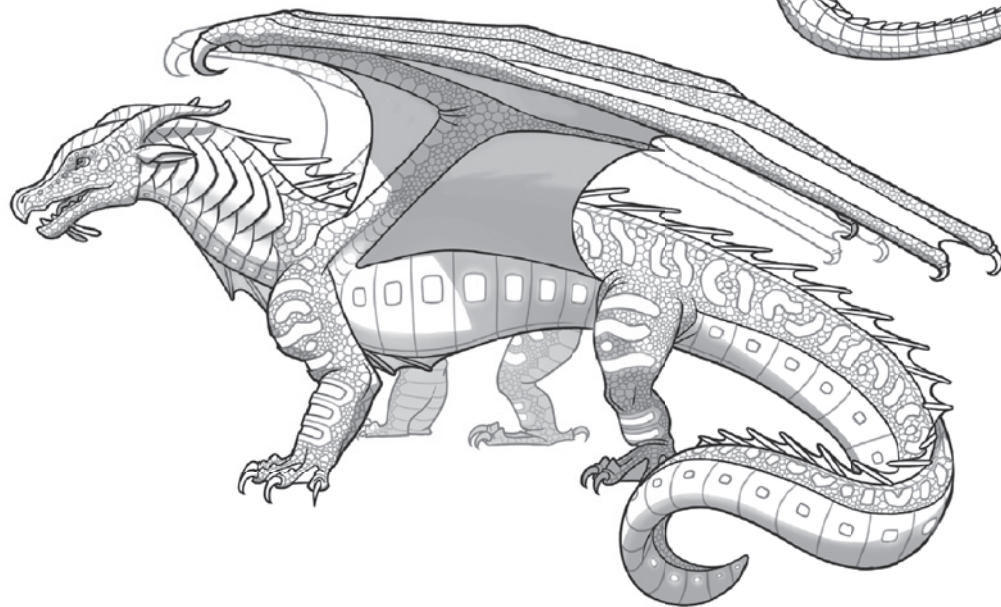
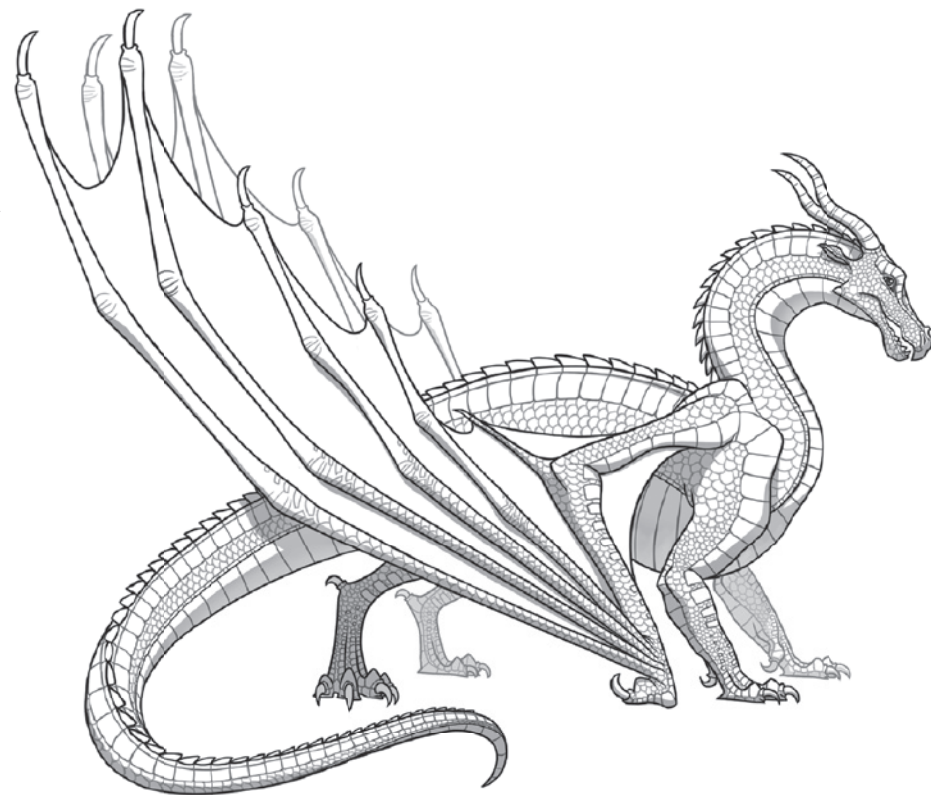
LUCHTVLEUGELS

Omschrijving: roodgouden of oranje schubben; enorme vleugels

Eigenschappen: sterke vechters en vliegers, kunnen vuurspuwen

Koningin: koningin Karmozijn

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LeemVleugels



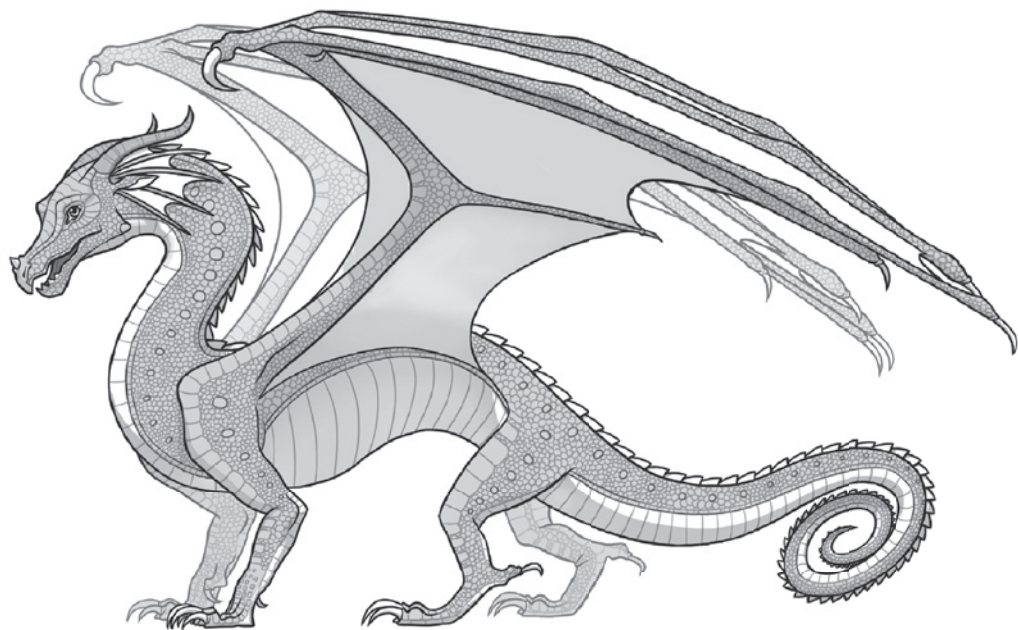
ZEEVLEUGELS

Omschrijving: blauwe, groene of turquoise schubben; klauwen met vliezen; kieuwen in de hals; lichtgevende strepen op de staart/snuit/buik

Eigenschappen: kunnen onder water ademen, in het donker zien, een enorme golf maken met één klap van de krachtige staart; uitstekende zwimmers

Koningin: koningin Koraal

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Vonk



REGENVLEUGELS

Omschrijving: schubben veranderen voortdurend van kleur, meestal felle tinten zoals bij paradijsvogels; kunnen grijpen met hun staartpunt

Eigenschappen: kunnen hun schubben camoufleren om in hun omgeving op te gaan, hun grijpstaart gebruiken om te klimmen; voor zover bekend geen verdedigingswapens

Koningin: koningin Flonker

Bondgenoten: niet betrokken bij de grote oorlog

IJSVLEUGELS

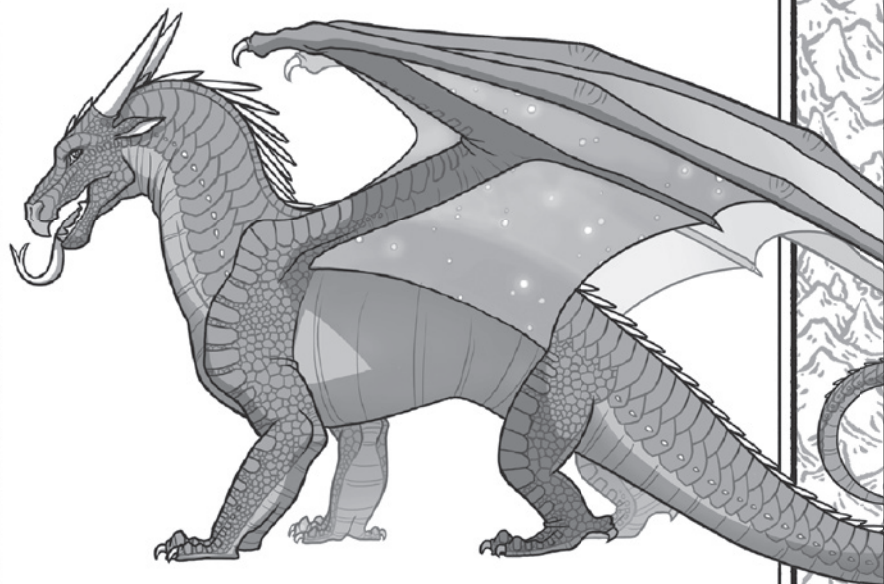
Omschrijving: schubben zo zilverachtig als de maan of ijzig bleekblauw; gekartelde klauwen voor grip op het ijs; gespleten blauwe tong; uiteinde van de staart is zo dun als een zweep

Eigenschappen: kan tegen temperaturen onder het vriespunt en fel licht, spuwt een dodelijke vriesadem

Koningin: koningin Gletsjer

Bondgenoten: vecht in de grote oorlog samen met Vlam en de meeste ZandVleugels





NACHTVLEUGELS

Omschrijving: paarszwarte schubben, met aan de onderkant van de vleugels hier en daar zilveren schubben, als een sterrennacht; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kan vuurspuwen, in donkere schaduwen verdwijnen, gedachtelezen, de toekomst voorspellen

Koningin: een goed bewaard geheim

Bondgenoten: te geheimzinnig en te machtig om mee te vechten in de oorlog

DE DRAKENPROFETIE

Als de oorlog twintig jaar heeft gewoed...

komen de drakenjongen.

Als de grond is doordrenkt met tranen en bloed...

komen de drakenjongen.

Het ZeeVleugel-ei ligt in water verzonken.

Het NachtVleugel-ei wordt je geschonken.

*In de bergen tref je het grootste ei,
dat geeft je er een LuchtVleugel bij.*

*Het LeemVleugel-ei, rood als drakenbloed
vind je als je in de modder wroet.*

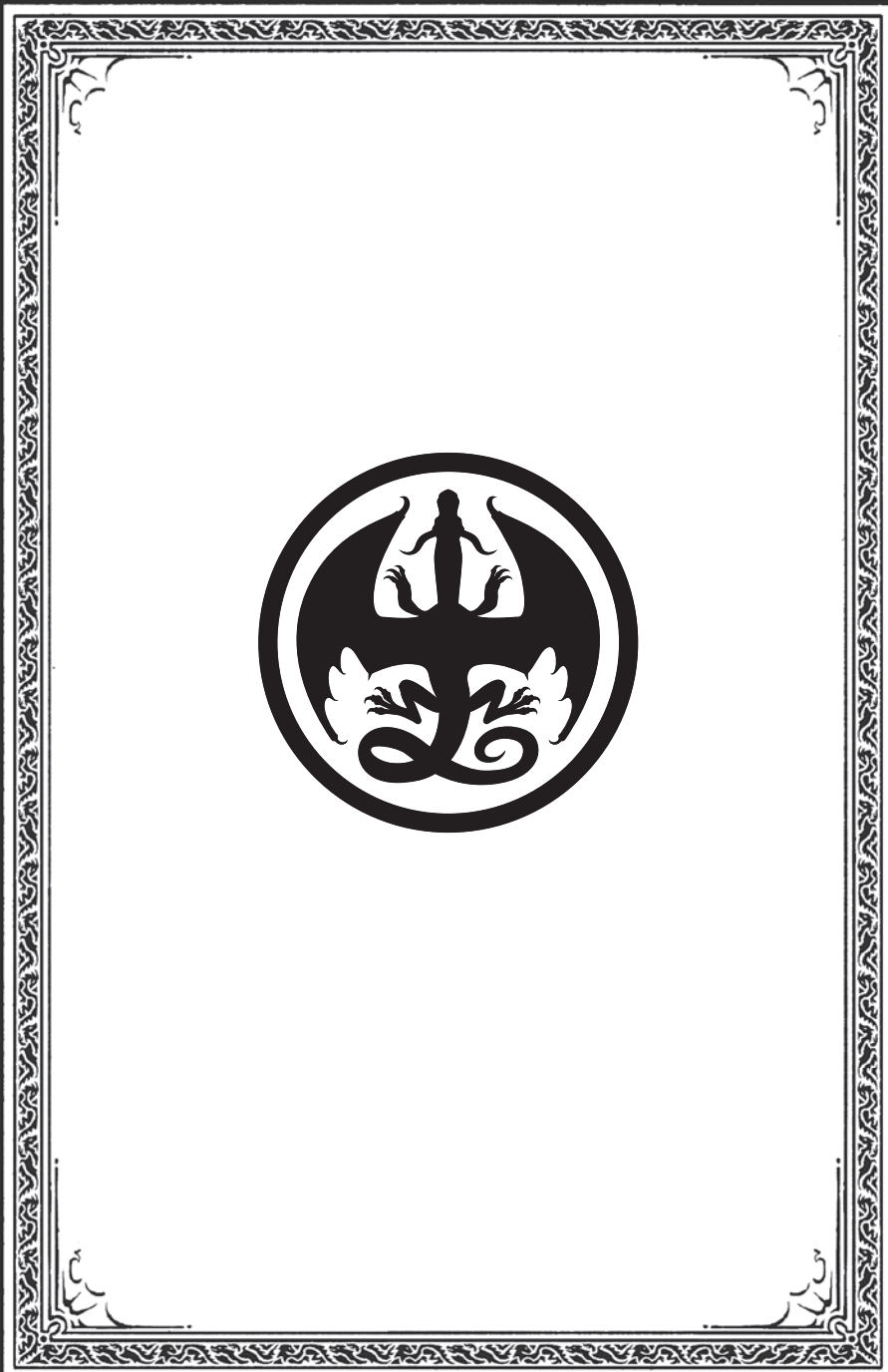
*En uit zicht van de koninklijke rivalen
wacht het ZandVleugel-ei tot je het komt halen.*

*Drie koninginnen die vlammen en branden.
Twee zullen sterven, maar één zal veranderen
en inzien dat buigen voor een hogere macht
haar vleugels van vuur geeft, met al hun kracht.*

*Vijf eieren, in de helderste nacht uitgekomen,
vijf draken die het oorlogsgeweld intomen.*

Uit duisternis zal het licht weer stromen.

De drakenjongen komen...



— PROLOOG —

Onder water kon Vlies het gekrijs van stervende draken niet horen.

Onder water was het slagveld net zo ver weg als de drie manen. Vuur kon hem daar niet raken. Nagels konden hem niet openrijten. En het bloed spoelde er meteen van zijn klauwen.

Onder water was hij veilig.

Veilig, en laf... maar dat was toch beter dan trouw, dapper en dood.

Met een schok werd Vlies wakker.

Een meerval staarde hem vragend aan. De snorhaarachtige slierten aan zijn bek deinden mee op de stroming. De uitdrukking op zijn gezicht zei: 'Waarom ligt er een draak op de bodem van mijn rivier te slapen?'

Vlies slokte hem in één hap op, waarna hij zich iets beter voelde.

De Vredesklauwen zullen inmiddels wel weten wat er met de drakenjongen is gebeurd, dacht hij. Ze hebben genoeg spionnen in het paleis van de LuchtVleugels. Dus ik hoef het ze echt niet meer te gaan vertellen.

Nee, het was nergens voor nodig dat hij de Klauwen persoonlijk ging opbiechten dat hij en de andere oppassers hadden gefaald.

Maar waar moest hij dan heen? Hij hield zich al verborgen voor zijn eigen stam, de ZeeVleugels. Moest hij nou de rest

van zijn leven ook nog onderduiken voor de Vredesklauwen?

Vlies peddelde naar het oppervlak van de rivier en stak voorzichtig zijn kop uit het water. Het was donker nu de Wolkenklauwbergen, die omhoogpriemden als gigantische, in schaduwen gehulde tanden, het licht van de manen groten-deels tegenhielden. Hij had dagenlang de rivier afgezwommen, en het LuchtVleugelryk lag inmiddels ver achter hem.

Het LuchtVleugelryk... en de vijf drakenjongen die hij had gezworen te beschermen.

Vlies hees zijn lange, gehavende lichaam uit het water en had net drie stappen het woud in gezet toen hij de donkere gedaantes zag die hem daar opwachtten.

Hij draaide zich razendsnel om, maar nog een andere draak dook op uit de rivier om zijn vluchtroute te blokkeren. Op de groene schubben van deze draak waren zwarte spiraalvormen te zien, en zijn tanden glommen in het maanlicht.

‘Vlies,’ zei de ZeeVleugel in de rivier op gemoedelijke toon. ‘Ik dacht dat je nooit wakker zou worden.’

Vlies schraapte zijn nagels door de modder op de oever. ‘Nautilus,’ zei hij. Hij baalde dat zijn stem trilde van angst. ‘Ik heb belangrijk nieuws voor de Vredesklauwen.’

‘Je meent het,’ zei Nautilus. ‘En kennelijk ben je verdwaald, op weg naar onze gebruikelijke ontmoetingsplek.’

‘Daarom zijn we je maar gaan zoeken,’ zei een van de duistere gedaantes, met een stem zo kil als een druipende ijspegel. *Cirrus*, dacht Vlies. Het was nooit een goed teken als *Cirrus* de IJsVleugel ergens verscheen.

‘De LuchtVleugels hebben onze grot gevonden,’ begon Vlies. *Vertel ze gewoon de waarheid. Het is jouw schuld niet.* ‘En koningin Karmozijn heeft de drakenjongen meegenomen.’

‘Ja,’ zei Nautilus droog. ‘Zoiets hadden we al begrepen,

aangezien ze van de hoogste bergtop stond te schreeuwen: ‘Ik heb de uitverkoren drakenjongen! Nu zijn ze van mij!’”

‘Vertel ons wat er precies is gebeurd,’ siste *Cirrus*. ‘Hoe hebben ze jullie gevonden?’

‘Nou,’ zei Vlies langzaam, ‘het begon toen twee drakenjongen probeerden te ontsnappen.’ *Of misschien wel drie.* Hij wist eigenlijk niet waar *Glorie* die avond was geweest, toen hij en de andere oppassers alleen *Sterrenwolk* en *Zonnetje* hadden kunnen vinden. Maar hij wist wel dat ze niet via de rivier kon zijn weggekomen, samen met *Tsunami* en *Klei*.

‘En waarom probeerden ze te ontsnappen?’ vroeg *Nautilus* op scherpe toon. ‘Wat hebben jullie met ze gedaan?’

Vlies voelde zijn kieuwen meteen opfladderen. ‘Met ze gedaan? We hebben ze in leven gehouden,’ snauwde hij. *En we hebben ze onder de grond gevangengehouden. En Tsunami vastgeketend. En plannen gemaakt om Glorie te vermoorden, omdat ze geen deel van de profetie was. Maar wat hadden we dan moeten doen?*

‘Ik mag toch aannemen dat jullie de weglopers hebben gepakt en teruggebracht,’ klonk een stem vanuit de schaduwen. Vlies herkende *Krokodil*, een *LeemVleugel* die zich pas kortgeleden had aangesloten bij de *Vredesklauwen*. Hij kreeg meteen weer wat hoop. De paar keer dat hij haar had gezien was ze vriendelijk geweest, dus misschien had hij in haar een bondgenoot.

‘Eh...’ zei Vlies. ‘Nee. Niet echt. Ze kwamen eigenlijk... uit zichzelf terug. Om de anderen te halen.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Dat hadden we niet verwacht.’ *Valk had gedacht dat ze ervandoor zouden gaan zodra ze de buitenwereld hadden bereikt.*

‘Dat klinkt alsof ze zich gevangenen voelden,’ zei *Nautilus*, zachtjes sissend.

‘Jullie zeiden dat we ze onder de grond vast moesten hou-

den,' sputterde Vlies. 'Dat is door alle Klauwen samen besloten!'

'Maar we wilden gehoorzame drakenjongen, en geen opstandige,' zei Nautilus. 'Daar ging het toch juist om, of niet?'

Gemompel steeg op uit de kring van draken. Het waren er zeven, inclusief Nautilus, voor zover Vlies kon zien. Hij vroeg zich af of hij zich voorbij zeven draken kon vechten om weg te komen.

'Het was niet onze schuld,' mompelde hij. 'Misschien is er gewoon iets mis met die drakenjongen.'

'Wat heeft dit allemaal met de LuchtVleugels te maken?' siste Cirrus.

'De LuchtVleugels zijn Klei en Tsunami gevolgd toen ze terugkeerden naar de grot,' legde Vlies uit. 'Zo heeft koningin Karmozijn ons gevonden. We hebben ons hevig verzet, maar ze doodde Duin en nam Valk mee, samen met de drakenjongen.'

'Om voor haar te vechten in haar arena?' vroeg Krokodil. 'Maken ze een kans?'

'Het zijn nog maar jonkies,' gromde Cirrus. 'Natuurlijk overleven ze dat niet.'

'Maar het LuchtVleugel-jong zal ze toch wel sparen?' zei Krokodil.

Vlies kromp ineen. Hij had nooit de moed gehad om de Vredesklaauwen te bekennen dat ze het LuchtVleugel-jong kwijt waren geraakt en hadden vervangen door een RegenVleugel. Maar nu de drakenjongen niet langer in de grot verborgen zaten, zou iedereen het spoedig weten.

'Je weet wat koningin Karmozijn heeft gedaan met alle andere LuchtVleugel-jongen die in de helderste nacht uit hun ei kwamen,' siste Cirrus. 'Genade komt niet in haar woordenboek voor.'

Vlies hief zijn kop en keek om zich heen naar de ogen die glinsterden in het duister. 'Kunnen we ze niet gaan bevrijden?' vroeg hij. 'Misschien als we met alle Klauwen tegelijk aanvallen...'

Zijn stem haperde. Wie probeerde hij voor de gek te houden? *Hij* was al niet bereid om het LuchtVleugel-paleis binnen te gaan, een zekere dood tegemoet. En hij had een hechtere band met de drakenjongen dan de andere Vredesklaauwen, die de jongen zelfs nog nooit hadden ontmoet.

'Met alle Klauwen?' siste Cirrus. 'Veertig draken tegen honderd LuchtVleugel-bewakers? Wat een briljant idee. Nu snap ik waarom we jou de zorg voor de drakenjongen hebben toevertrouwd.' Zijn ruitvormige kop schoot omhoog en hapte een vleermuis uit de lucht. Kleine botjes kraakten tussen zijn tanden.

'Zo'n zelfmoordactie is misschien niet nodig,' zei Nautilus. 'Er is gisteren iets gebeurd in het LuchtVleugel-paleis. We weten nog niet precies hoe het zit, maar volgens een van onze spionnen is koningin Karmozijn dood – vermoord door de drakenjongen.'

Vlies klapte verrast zijn vleugels open. 'Door *mijn* drakenjongen?' vroeg hij.

'Misschien hebben ze gewoon talent om te ontsnappen,' zei Nautilus. 'Hoewel een andere spion meldde dat ze allemaal zijn omgekomen toen ze probeerden te vluchten.'

Die mededeling gaf Vlies het gevoel dat zijn maag zich vulde met giftige kwallen. De drakenjongen *konden* niet dood zijn. Niet nadat hij alles had opgeofferd om de profetie te laten uitkomen. *En om mijn eigen schubben te redden*, fluisterde een stemmetje diep vanbinnen.

'Als ze ergens in Pyrra rondzwerven, hoe moeten we ze dan vinden?' vroeg Nautilus. 'Graag alleen ideeën die niet

op zelfmoord neerkomen, als je blijft. Voor ons dan. Als jij de behoefte voelt om jezelf van kant te maken, ga dan vooral je gang.'

'Dat weet ik niet,' gaf Vlies toe. Hij had geen idee waar de drakenjongen waren. Hij begreep ook niet *waarom* ze liever op eigen houtje ronddoelden, zonder hun beschermers. De ellendigste tien dagen van zijn leven waren de dagen geweest tussen de veldslag waarin hij zijn koningin in de steek had gelaten en het moment waarop de Vredesklaauwen hem hadden gevonden. Als de drakenjongen alleen waren, zonder stam om ze te helpen en zonder Vredesklaauwen om ze te beschermen... hoe moesten ze dan overleven?

'Als we die jongen niet terug kunnen halen,' merkte Nautilus op, 'moeten we op ons noodplan overgaan.' Hij krabbelde bedachtzaam aan zijn kieuwen.

'Welk noodplan?' vroeg Vlies.

'Dat waar jij niets over te horen krijgt,' zei Cirrus.

'Maar – we moeten ze toch opsporen?' zei Vlies. 'Zij zijn de *drakenjongen*. Alleen zij kunnen een eind maken aan de oorlog.'

'Je moet wel een beetje vertrouwen in de profetie hebben, Vlies,' zei Nautilus.

'Ja, maak je maar geen zorgen,' suste Krokodil. 'De Vredesklaauwen zouden natuurlijk nooit al hun eieren in één mandje leggen. Heus, het is een prima noodplan.'

Vlies keek van het ene in schaduwen gehulde gezicht naar het andere. Hij zag niets vriendelijks in de ogen die hem aanstaarden – Krokodil was de enige uitzondering.

'Ik begrijp het niet,' zei hij. Was er nog een andere profetie waar hij niets van wist?

'Dat betekent natuurlijk wel,' zei Nautilus, alsof hij hem niet had gehoord, 'dat jij een obstakel bent.'

Vlies had nauwelijks de tijd om 'Hè?' te zeggen voordat Cirrus hem plotseling van achteren besprong en hem tegen de grond duwde. De wonden die de LuchtVleugel-soldaten Vlies hadden bezorgd vlamden op met scherpe, nieuwe pijn. Zijn ene vleugel lag verdraaid achter hem, en hij voelde de gekartelde klauwen van de IJsVleugel in zijn schubben priemen.

'Wat doe je nou?' piepte Vlies. 'Ik ben een van jullie! Ik ben al zeven jaar bij de Klauwen!'

'En je hebt gefaald,' siste Cirrus.

'Nou, dat is wel wat overdreven,' begon Nautilus. Maar na een korte pauze zei hij: 'Nee, dat is eigenlijk wel waar.'

'Ik ga je hart uitrukken en het aan de vissen voeren,' gromde Cirrus.

Hoe ironisch. Somber dacht Vlies aan de vis die hij net had opgegeten. 'Maar wij zijn de draken van vrede,' protesteerde hij, tandenknarsend van de pijn. 'Als wij nu ook nog *elkaar* gaan vermoorden, zijn we dan niet net zo erg als Furie, Vonk en Vlam?'

'Sorry, Vlies,' zei Nautilus. 'Vrede is belangrijker dan één enkele draak. En jij zou ons noodplan in de weg staan. We doen dit voor je eigen bestwil. Voor de profetie. Voor de vrede.'

Vlies hoorde een afschuwelijke echo van zijn eigen woorden – datzelfde had hij eindeloos herhaald tegen de drakenjongen, als ze klaagden over hun leven onder de berg. *Het is voor jullie eigen bestwil. Vrede is het enige dat telt.* En dat had hij ook gelooft, toen hij het zei. Net zoals Nautilus het nu ongetwijfeld ook geloofde.

Nautilus gebaarde met zijn klauw. 'Cirrus, ruk zijn hart uit.'

De kaken van de IJsVleugel klaptten open, en hij smeed

Vlies op zijn rug. Klauwen zo scherp als ijspegels kromden zich, klaar om Vlies' buik open te rijten.

Opeens knalde Krokodil tegen Cirrus aan, waardoor de IJsVleugel het struikgewas in vloog.

Vlies aarzelde niet. Hij sprong vliegensvlug overeind en schoot de lucht in, zo snel als zijn vleugels hem konden dragen. Hij hoorde woedend geschreeuw toen Krokodil rake klappen uitdeelde aan de draken die haar omringden, en voelde een steek van schuldgevoel. Moest hij niet blijven om haar te helpen?

Maar waarom zou hij teruggaan om te sterven als hij een kans maakte om te blijven leven?

Het volgende moment hoorde hij vleugelslagen achter zich, en paniekerig verhoogde hij zijn tempo. Hij dacht dat het Cirrus was die hem op de hiel zat, of Nautilus die sis-send en wel steeds dichterbij kwam.

Maar het was de stem van Krokodil die iets naar hem riep.

'Vliegen, Vlies!' schreeuwde ze. 'Ik heb ze allemaal uitgeschakeld. Ha! Dat zagen ze niet aankomen.'

'Dank je wel!' riep Vlies over zijn schouder, en hij zag haar logge, bruine gedaante achter hem door de lucht zeilen.

'Waar ga je je verstoppen?' vroeg ze.

Hij schudde zijn kop. 'Ik heb geen idee. Ik heb gehoord dat er een draak bij de Jadeberg is die misschien—'

'Ga gewoon naar huis,' zei ze, terwijl ze haar vleugels kantelde om onder hem door te duiken. 'Ik heb gehoord dat koningin Koraal een stuk milder is, tegenwoordig.'

De opgewonden huivering die bij die woorden door Vlies heen trok, van zijn hoorns tot aan zijn staart, benam hem bijna de adem. *Naar huis? Terug naar zee, na al die jaren? Zou dat werkelijk kunnen?*

'Ze zal het me nooit vergeven, niet na alles wat ik heb gedaan,' zei hij. 'Ik heb haar niet alleen in de steek gelaten tijdens die veldslag. Ze weet vast ook dat ik haar ei heb gestolen, voor de profetie.'

'Ik zou het er gewoon op wagen,' zei Krokodil. 'Ze is toch een van de beste koninginnen in onze geschiedenis? Dat staat in elk geval in alle ZeeVleugel-geschriften. Misschien vergeeft ze het je wel. Waarom zou je het niet proberen, als dat betekent dat je terug naar huis kunt?'

Vlies zweeg. Een van de manen kwam net op en legde een glans over zijn blauwgroene schubben. Vanuit de lucht kon hij de zee zien, ergens in de verte, maar die leek net zo onbereikbaar als de maan.

'Je moet het zelf weten, hoor,' zei Krokodil, terwijl ze bij hem vandaan zwenkte. 'Ik zeg je alleen wat ik heb gehoord. Hoe dan ook, veel sterkte.'

'Ja, jij ook,' riep Vlies. Ze verdween tussen de bomen, en hij vroeg zich af waar ze nu heen zou gaan.

Hij miste de zee met elke schub op zijn lichaam. Hij miste de paleizen, de stromingen, de liederen van de walvissen, de feesten, de tuinen... de andere ZeeVleugels.

Als de Vredesklaauwen me niet meer moeten... als ik haar be-loof om deze keer dapper te zijn...

Misschien kan ik dan echt weer naar huis.